PS PERSONENSCHADE UPDATES

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 37, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:2779 29-09-2026
Verzekeringsrecht. Een man heeft jarenlang gewerkt als zelfstandig fysiotherapeut. Als gevolg van toenemende spierpijnklachten, vermoeidheid in armen en benen, en krachtsverlies heeft hij zich arbeidsongeschikt gemeld. Ondanks uitgebreide onderzoeken kon geen diagnose worden gesteld. De man is voor een second opinion naar een neuroloog in Leuven gegaan, alwaar de diagnose metabole myopathie werd gesteld. Nader DNA-onderzoek leverde geen bevestiging op van deze diagnose. De arbeidsongeschiktheidsverzekeraar stelt zich op het standpunt dat niet is voldaan aan het arbeidsongeschiktheidsbegrip in de polisvoorwaarden, waarvoor vereist is dat de verzekerde als gevolg van ziekte of een ongeval medisch vast te stellen stoornissen heeft. De man heeft bij de rechtbank een verklaring voor recht gevorderd dat zijn klachten en beperkingen als gevolg van metabole myopathie onder de dekking vallen en dat de arbeidsongeschiktheidsverzekeraar tot uitkering moet overgaan. De rechtbank heeft zijn vorderingen toegewezen. De arbeidsongeschiktheidsverzekeraar gaat in hoger beroep. Het hof komt, anders dan de rechtbank, tot het oordeel dat niet is voldaan aan het arbeidsongeschiktheidsbegrip volgens de polis. Het hof is namelijk van oordeel dat, met inachtneming van het rapport dat in gezamenlijke opdracht tot stand is gekomen, niet kan worden vastgesteld dat de man als gevolg van ziekte (in het bijzonder metabole myopathie) medisch vast te stellen stoornissen heeft. Uit dat rapport volgt dat op basis van alle bekende medische gegevens neurologisch niet de diagnose metabole myopathie kan worden gesteld. Het standpunt van de man dat enkel op basis van een klachtenpatroon dat zou kunnen passen bij de diagnose metabole myopathie zou kunnen worden geconcludeerd dat is voldaan aan het arbeidsongeschiktheidsbegrip in de polisvoorwaarden omdat daarin het woord ‘objectief’ ontbreekt, miskent dat dat begrip wel een relatie met een ziekte vereist. Die relatie met een ziekte (specifiek metabole myopathie) is nu juist blijkens het rapport medisch niet vast te stellen. Het hof verwerpt het bewijsaanbod van de man,

aangezien het rapport van de gezamenlijk aangezochte deskundige geen verdere vragen oproept en de man verder ook geen concrete feiten te bewijzen heeft aangeboden die tot een ander oordeel zouden kunnen leiden.

Rechtbank

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:7024 14-10-2026
Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het verkrachten van de veertig jaar jongere oppas van zijn kinderen. Niet alleen was de verdachte de vader van de oppaskinderen en bestond er een zeer groot leeftijdsverschil, maar hij was ook een ouderling in haar kerk. Verdachte heeft onder meer, door het verschil in autoriteit, leeftijd en levenservaring, een reeds daaruit voortvloeiende afhankelijkheidsrelatie welbewust gebruikt, verstevigd en in stand gehouden. Hierbij heeft hij het jonge slachtoffer in een positie gebracht waarin zij gedurende meerdere jaren werd gedwongen om seksuele handelingen te ondergaan en te verrichten, oftewel een situatie waarin zij veelvuldig werd verkracht. Het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij in het strafproces. Zij heeft volgens de rechtbank voldoende concrete gegevens overgelegd waaruit blijkt dat zij psychisch letsel heeft geleden door het tenlastegelegde. Voor de hoogte van het toe te kennen bedrag heeft de rechtbank gekeken naar de duur van de periode waarin de feiten hebben plaatsgevonden, het stelselmatige karakter en de gevolgen van het strafbaar handelen voor de benadeelde partij. Dit alles afwegende acht de rechtbank de gevraagde vergoeding van € 35.000 billijk.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:7907 13-10-2026
Strafrecht. De verdachte krijgt acht jaar gevangenisstraf en tbs met dwang opgelegd voor elf strafbare feiten, waaronder het verkrachten van een destijds 87-jarige vrouw. Zij betrapt de verdachte in haar woning. De verdachte heeft fors geweld tegen haar gebruikt, haar onder meer van de trap getrokken en meermaals tegen de grond gegooid. Toen zij al weerloos en zwaar toegetakeld op de grond lag, heeft de verdachte haar meermaals verkracht en haar voor dood achtergelaten. De vrouw heeft zich als benadeelde partij gevoegd in het strafproces. De rechtbank overweegt dat zij, als een vrouw op zeer hoge leeftijd, op zeer ernstige wijze is aangetast in haar lichamelijke integriteit, maar ook in haar gevoel van veiligheid in haar eigen woning. Naar het oordeel van de rechtbank kan zonder meer worden aangenomen dat deze gedragingen een blijvende psychische impact hebben op de benadeelde. Uit de onderbouwing volgt

dat zij sinds het incident in oktober 2025 een verlies van levensvreugde ervaart met veel depressieve klachten tot gevolg, waar zij blijkens de stukken medicatie voor gebruikt. Naast de psychische gevolgen heeft de benadeelde na het incident lange tijd in het ziekenhuis gelegen en moeten revalideren. De rechtbank slaat acht op de Rotterdamse schaal en op de bedragen die Nederlandse rechters in (enigszins) vergelijkbare gevallen plegen toe te wijzen. Alles overziend acht de rechtbank het door de benadeelde partij gevorderde bedrag van € 40.000 billijk.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:13643 02-10-2026
Deelgeschil. In 2025 is een man ten val gekomen toen hij met zijn elektrische fiets over twee slangen van een tankwagen op de rijbaan is gereden. Deze slangen waren daar gelegd in verband met onkruidbestrijdingswerkzaamheden aan de overkant. De man heeft bij zijn val lichamelijk letsel opgelopen. De WAM-verzekeraar van de tankwagen erkent dat zijn verzekerde voor een deel aansprakelijk is voor het ongeval, maar de verzekeraar meent dat de man ook zelf heeft bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval. De man verzoekt nu onder meer dat de kantonrechter voor recht verklaart dat het beroep op eigen schuld in strijd is met de redelijkheid en billijkheid, dan wel dat de kantonrechter voor recht verklaart dat hem geen eigen schuld kan worden toegerekend. De kantonrechter is het met de WAM-verzekeraar eens dat de man (tot op zekere hoogte) eigen schuld heeft aan het ongeval. Echter moet aan de verzekerde een aanzienlijk groter deel van de omstandigheden worden toegerekend die tot de schade hebben bijgedragen. De kantonrechter komt tot een causale verdeling van de schade van 75% voor de WAM-verzekeraar en 25% voor de man. Voor zover de man een beroep beoogt te doen op de billijkheidscorrectie slaagt dat niet. Het verschil in aan beide partijen te maken (ernst van de) verwijten geeft daartoe geen aanleiding, noch het enkele feit dat de man letsel heeft bekomen en niet verzekerd is.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:10366 02-10-2026
Een vrouw is in 2016 en 2019 betrokken geraakt bij verkeersongevallen. Voor beide ongevallen hebben de verzekeraars van de tegenpartijen aansprakelijkheid erkend. In de jaren daarna zijn er brieven over en weer gestuurd, maar tot een schadeafwikkeling is het niet gekomen. De vrouw is nu een deelgeschilprocedure gestart tegen beide verzekeraars. De rechtbank komt tot het oordeel dat de zaak zich niet leent voor een deelgeschil. De verzoeken van de vrouw om de verzekeraars te veroordelen tot betaling van alle door haar als gevolg van het ongeval geleden schade zien niet op een geschil dat partijen verdeeld houdt, aangezien beide verzekeraars aansprakelijkheid

hebben erkend en zich dus reeds hebben verbonden om alle schade te betalen die het gevolg is van de ongevallen in 2016 en/of 2019. Wat partijen verdeeld houdt is beantwoording van de vraag of die ongevallen daadwerkelijk tot letsel en/of schade hebben geleid. Door de vrouw zijn geen feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit het bestaan van concrete schadeposten blijkt en/of die het causaal verband tussen een of beide ongevallen en die concrete schadeposten kunnen onderbouwen. Dat maakt de zaak niet geschikt voor behandeling in een deelgeschil, nu voor nadere bewijslevering in deze deelgeschilprocedure in beginsel geen plaats is. Bovendien hebben beide verzekeraars van meet af aan om nadere medische informatie verzocht om de schadeafwikkeling ter hand te kunnen nemen. De vrouw heeft aan die informatieverzoeken geen gehoor gegeven. Zij heeft slechts (delen uit) de rapportages van haar eigen medisch adviseurs overgelegd. Inzicht in de medische voorgeschiedenis is niet gegeven en evenmin zijn rapporten overgelegd van enig medisch specialist waarin letsel wordt gediagnosticeerd die in oorzakelijk verband staat tot een van de ongevallen. Daarmee beschikken partijen over onvoldoende noodzakelijke (medische) informatie om een eventuele schadeafwikkeling ter hand te nemen. Onder die omstandigheden ontbreken de bouwstenen benodigd voor het tot stand komen van een vaststellingsovereenkomst, zodat daaruit andermaal volgt dat de zaak zich thans niet leent voor een deelgeschil. Bovendien is ter zitting desgevraagd gebleken dat de vrouw sinds 2020 feitelijk niet meer inhoudelijk met de eerste verzekeraar over de zaak gesproken heeft en sinds mei 2025 niet meer met de tweede verzekeraar, alvorens deze deelgeschilprocedure te starten. Van een situatie waarin partijen in buitengerechtelijke onderhandelingen verkeren die door middel van een beslissing in deze deelgeschilprocedure zouden kunnen worden bevorderd, is dan ook geen sprake. Bij de begroting van de kosten van het deelgeschil merkt de rechtbank op dat dit deelgeschil in feite is ingezet als een gewone (bodem)procedure. Indiening van het verzoek was daarom onnodig en onterecht. Dat brengt met zich dat er geen aanleiding bestaat de kosten van het verzoek te begroten. Van in redelijkheid gemaakte kosten is onder die omstandigheden geen sprake. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5888 22-09-2026
In 2022 hebben twee mannen een andere man mishandeld. Het tweetal is hiervoor in 2023 strafrechtelijk veroordeeld. Het strafvonnis is in kracht van gewijsde gegaan. De zorgverzekeraar van het slachtoffer wil nu dat de mannen de door de zorgverzekeraar aan het slachtoffer betaalde medische kosten (€ 1.910,60) vergoeden. De mannen

betwisten dat zij nog iets verschuldigd zijn. Zij stellen dat zij al zijn veroordeeld om een (im)materiële schadevergoeding aan het slachtoffer te betalen. Dit hebben zij inmiddels gedaan. De door de strafrechter toegekende schadevergoeding heeft echter geen betrekking op de door de zorgverzekeraar vergoede medische kosten. De vordering van de zorgverzekeraar wordt toegewezen. De mannen zijn hoofdelijk aansprakelijk jegens de zorgverzekeraar voor de schade.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:29042 22-09-2026
Tussenbeschikking. In 2021 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden tussen twee auto's. De WAM-verzekeraar van de achteroprijdende auto heeft aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. In het kader van de schaderegeling heeft op gezamenlijk verzoek van partijen een neurologische expertise plaatsgevonden. Partijen hebben gesproken over de vervolgstappen, maar kunnen het niet eens worden over (nader) te verstrekken medische informatie. De verzoekende partij vraagt de rechtbank nu om onder meer een orthopedisch, verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek te bevelen. De WAM-verzekeraar verzet zich tegen toewijzing van het verzoek. De rechtbank acht het verzoek van de man tot het bevelen van een orthopedische expertise bij de huidige stand van zaken (nog) niet toewijsbaar. Partijen hebben na de mondelinge behandeling opnieuw geprobeerd om het eens te worden, maar dit is niet gelukt: de discussie tussen partijen over de te verstrekken informatie heeft zich ook na het inwinnen van aanvullende informatie voortgezet en lijkt zich op punten zelfs te hebben uitgebreid. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van een reëel risico dat de discussie over de benodigde medische informatie zich simpelweg verplaatst van de rechtszaal naar de deskundige. Het verstrekken van een onvoorwaardelijke machtiging aan de deskundige biedt in dat geval geen, althans onvoldoende uitkomst. Uit de door partijen overgelegde stukken komt namelijk naar voren dat nog niet voldoende duidelijk is welke informatie voorhanden is en – nog belangrijker – waar deze eventueel zou kunnen worden opgevraagd. Een verstrekte machtiging lost in dat geval niets op. Daarbij komt dat (in ieder geval) de medisch adviseur van de WAM-verzekeraar tot op heden nog niet heeft kunnen adviseren op basis van een compleet medisch dossier. Niet uit te sluiten valt dat nadere informatie van belang is voor de manier waarop het te bevelen deskundigenonderzoek wordt ingestoken. De rechtbank ziet aanleiding, gelet op het zelfstandig tegenverzoek van de WAM-verzekeraar, eerst te beslissen over de vraag welke nadere medische informatie door de verzoekende partij verstrekt moet worden en de beslissing over het bevelen van een orthopedische expertise voorlopig aan te houden totdat partijen zich hebben

kunnen uitlaten over de gevolgen van de nader te verstrekken informatie voor het verdere verloop van de procedure. De verzoeken om een verzekeringsgeneeskundige en arbeidsdeskundige expertise acht de rechtbank (voorshands) prematuur en niet toewijsbaar.

Raad van State

Raad van State, ECLI:NL:RVS:2026:5919 07-10-2026
Raad van State. Een man heeft bij de Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (hierna: CSG) een aanvraag om een uitkering uit het Schadefonds ingediend. Hij heeft aan deze aanvraag ten grondslag gelegd dat hij geboren is uit incestueus seksueel misbruik van zijn (destijds) minderjarige moeder door haar vader. Zijn biologische vader is dus ook zijn grootvader en de biologische vader van zijn moeder. Zowel de man als zijn moeder hebben een leven vol psychische problemen hieraan overgehouden. De CSG heeft deze aanvraag afgewezen, omdat het seksueel misbruik van de moeder van de man niet aangemerkt zou kunnen worden als een tegen de man opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf. Ook zou de man niet als waarnemer van het seksueel misbruik van zijn moeder kunnen worden aangemerkt, omdat hij niet vanuit eigen waarneming en/of herinnering kan verklaren wat zijn moeder is overkomen. De man zou evenmin als naaste van een slachtoffer voor een uitkering in aanmerking komen, omdat het opzettelijk gepleegde geweldsmisdrijf vóór 1 januari 2019 heeft plaatsgevonden en de wet die mogelijkheid toen nog niet bood. De rechtbank heeft geoordeeld dat de man ook als (direct) slachtoffer kan worden aangemerkt in de zin van artikel 3 van de Wet schadefonds geweldsmisdrijven (Wsg). De CSG gaat hiertegen in hoger beroep en voert aan dat de rechtbank de afbakening van het slachtofferbegrip – en daarmee de kring van uitkeringsgerechtigden bij het Schadefonds – heeft miskend. De Afdeling stelt voorop dat de Wsg in principe leidend is bij de beantwoording van de vraag of een aanvrager aanspraak heeft op een tegemoetkoming uit het Schadefonds en niet de uitleg die aan het slachtofferbegrip in andere regelgeving wordt gegeven of de gevallen waarin een derde in aanmerking komt voor schadevergoeding op grond van het civiele recht. Het staat vast dat de man rechtstreeks is verwekt als gevolg van het seksuele misbruik van zijn moeder door haar vader. Zijn bestaan is niet slechts feitelijk, maar ook causaal onlosmakelijk verbonden met het misdrijf waarvan zijn moeder slachtoffer is geworden. Zonder dat misbruik zou hij, in zijn concrete persoon en identiteit, niet zijn ontstaan. Verder wordt de man als gevolg hiervan geconfronteerd met zelfstandige en voortdurende

gevolgen. De man wordt door de wijze van zijn verwekking geraakt in zijn psychische integriteit en identiteitsontwikkeling, belangen die worden beschermd door artikel 8 EVRM. Deze gevolgen kunnen niet worden aangemerkt als uitsluitend afgeleid leed dat voortvloeit uit de positie van zijn moeder. Zij raken hem persoonlijk en treffen hem rechtstreeks in de kern van zijn eigen bestaan en identiteitsontwikkeling. Hierbij is in het bijzonder ook van belang dat de afstamming van de man als kind van zijn grootvader op grond van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek in het geheel niet mag bestaan. Weliswaar is de (slachtoffer)positie van de man en zijn moeder verschillend, maar de aard van het gepleegde misdrijf maken het voor de hand liggend dat niet enkel de moeder van de man rechtstreeks letsel ondervindt ten gevolge van het misdrijf, maar ook de man zelf. Een kind dat wordt geboren uit incestueus seksueel misbruik, wordt door dit misdrijf direct aangetast in zijn recht op psychische integriteit en identiteitsontwikkeling. Dat het hieruit voortvloeiende geestelijke letsel zich pas kan voordoen na de geboorte van het kind, maakt niet dat er geen voldoende verband bestaat tussen het misdrijf en het letsel om te kunnen aannemen dat het kind door het misdrijf rechtstreeks letsel heeft opgelopen. De Afdeling is dus met de rechtbank van oordeel dat de man ten gevolge van het seksuele misbruik van zijn moeder door haar vader ernstig geestelijk letsel heeft bekomen en aanspraak heeft op een uitkering uit het Schadefonds.

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het verkrachten van de veertig jaar jongere oppas van zijn kinderen. Niet alleen was de verdachte de vader van de oppaskinderen en bestond er een zeer groot leeftijdsverschil, maar hij was ook een ouderling in haar kerk. Verdachte heeft onder meer, door het verschil in autoriteit, leeftijd en levenservaring, een reeds daaruit voortvloeiende afhankelijkheidsrelatie welbewust gebruikt, verstevigd en in stand gehouden. Hierbij heeft hij het jonge slachtoffer in een positie gebracht waarin zij gedurende meerdere jaren werd gedwongen om seksuele handelingen te ondergaan en te verrichten, oftewel een situatie waarin zij veelvuldig werd verkracht. Het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij in het strafproces. Zij heeft volgens de rechtbank voldoende concrete gegevens overgelegd waaruit blijkt dat zij psychisch letsel heeft geleden door het tenlastegelegde. Voor de hoogte van het toe te kennen bedrag heeft de rechtbank gekeken naar de duur van de periode waarin de feiten hebben plaatsgevonden, het stelselmatige karakter en de gevolgen van het strafbaar handelen voor de benadeelde partij. Dit alles afwegende acht de rechtbank de gevraagde vergoeding van € 35.000 billijk.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 14-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:7024
Zaaknummer: 16/318160-25 en 16/000465-26
Rechters: J. Edgar, S.E. van den Brink en M.J. Westerink
Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte krijgt acht jaar gevangenisstraf en tbs met dwang opgelegd voor elf strafbare feiten, waaronder het verkrachten van een destijds 87-jarige vrouw. Zij betrapt de verdachte in haar woning. De verdachte heeft fors geweld tegen haar gebruikt, haar onder meer van de trap getrokken en meermaals tegen de grond gegooid. Toen zij al weerloos en zwaar toegetakeld op de grond lag, heeft de verdachte haar meermaals verkracht en haar voor dood achtergelaten. De vrouw heeft zich als benadeelde partij gevoegd in het strafproces. De rechtbank overweegt dat zij, als een vrouw op zeer hoge leeftijd, op zeer ernstige wijze is aangetast in haar lichamelijke integriteit, maar ook in haar gevoel van veiligheid in haar eigen woning. Naar het oordeel van de rechtbank kan zonder meer worden aangenomen dat deze gedragingen een blijvende psychische impact hebben op de benadeelde. Uit de onderbouwing volgt dat zij sinds het incident in oktober 2025 een verlies van levensvreugde ervaart met veel depressieve klachten tot gevolg, waar zij blijkens de stukken medicatie voor gebruikt. Naast de psychische gevolgen heeft de benadeelde na het incident lange tijd in het ziekenhuis gelegen en moeten revalideren. De rechtbank slaat acht op de Rotterdamse schaal en op de bedragen die Nederlandse rechters in (enigszins) vergelijkbare gevallen plegen toe te wijzen. Alles overziend acht de rechtbank het door de benadeelde partij gevorderde bedrag van € 40.000 billijk.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:7907
Zaaknummer: 05/261842-25, 05/253566-25, 05/351725-25 en 05/265983-25
Rechters: M.C. Gerritsen, J.M. Graat en L.M. Vogel
Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Raad van State. Een man heeft bij de Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (hierna: CSG) een aanvraag om een uitkering uit het Schadefonds ingediend. Hij heeft aan deze aanvraag ten grondslag gelegd dat hij geboren is uit incestueus seksueel misbruik van zijn (destijds) minderjarige moeder door haar vader. Zijn biologische vader is dus ook zijn grootvader en de biologische vader van zijn moeder. Zowel de man als zijn moeder hebben een leven vol psychische problemen hieraan overgehouden. De CSG heeft deze aanvraag afgewezen, omdat het seksueel misbruik van de moeder van de man niet aangemerkt zou kunnen worden als een tegen de man opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf. Ook zou de man niet als waarnemer van het seksueel misbruik van zijn moeder kunnen worden aangemerkt, omdat hij niet vanuit eigen waarneming en/of herinnering kan verklaren wat zijn moeder is overkomen. De man zou evenmin als naaste van een slachtoffer voor een uitkering in aanmerking komen, omdat het opzettelijk gepleegde geweldsmisdrijf vóór 1 januari 2019 heeft plaatsgevonden en de wet die mogelijkheid toen nog niet bood. De rechtbank heeft geoordeeld dat de man ook als (direct) slachtoffer kan worden aangemerkt in de zin van artikel 3 van de Wet schadefonds geweldsmisdrijven (Wsg). De CSG gaat hiertegen in hoger beroep en voert aan dat de rechtbank de afbakening van het slachtofferbegrip – en daarmee de kring van uitkeringsgerechtigden bij het Schadefonds – heeft miskend. De Afdeling stelt voorop dat de Wsg in principe leidend is bij de beantwoording van de vraag of een aanvrager aanspraak heeft op een tegemoetkoming uit het Schadefonds en niet de uitleg die aan het slachtofferbegrip in andere regelgeving wordt gegeven of de gevallen waarin een derde in aanmerking komt voor schadevergoeding op grond van het civiele

recht. Het staat vast dat de man rechtstreeks is verwekt als gevolg van het seksuele misbruik van zijn moeder door haar vader. Zijn bestaan is niet slechts feitelijk, maar ook causaal onlosmakelijk verbonden met het misdrijf waarvan zijn moeder slachtoffer is geworden. Zonder dat misbruik zou hij, in zijn concrete persoon en identiteit, niet zijn ontstaan. Verder wordt de man als gevolg hiervan geconfronteerd met zelfstandige en voortdurende gevolgen. De man wordt door de wijze van zijn verwekking geraakt in zijn psychische integriteit en identiteitsontwikkeling, belangen die worden beschermd door artikel 8 EVRM. Deze gevolgen kunnen niet worden aangemerkt als uitsluitend afgeleid leed dat voortvloeit uit de positie van zijn moeder. Zij raken hem persoonlijk en treffen hem rechtstreeks in de kern van zijn eigen bestaan en identiteitsontwikkeling. Hierbij is in het bijzonder ook van belang dat de afstamming van de man als kind van zijn grootvader op grond van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek in het geheel niet mag bestaan. Weliswaar is de (slachtoffer)positie van de man en zijn moeder verschillend, maar de aard van het gepleegde misdrijf maken het voor de hand liggend dat niet enkel de moeder van de man rechtstreeks letsel ondervindt ten gevolge van het misdrijf, maar ook de man zelf. Een kind dat wordt geboren uit incestueus seksueel misbruik, wordt door dit misdrijf direct aangetast in zijn recht op psychische integriteit en identiteitsontwikkeling. Dat het hieruit voortvloeiende geestelijke letsel zich pas kan voordoen na de geboorte van het kind, maakt niet dat er geen voldoende verband bestaat tussen het misdrijf en het letsel om te kunnen aannemen dat het kind door het misdrijf rechtstreeks letsel heeft opgelopen. De Afdeling is dus met de rechtbank van oordeel dat de man ten gevolge van het seksuele misbruik van zijn moeder door haar vader ernstig geestelijk letsel heeft bekomen en aanspraak heeft op een uitkering uit het Schadefonds.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 07-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RVS:2026:5919
Zaaknummer: 202504260/1/A2
Rechters: J. Hoekstra, J.F. de Groot en J. Luijendijk
Wetsartikelen: 3 Wsg en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Verzekeringsrecht. Een man heeft jarenlang gewerkt als zelfstandig fysiotherapeut. Als gevolg van toenemende spierpijnklachten, vermoeidheid in armen en benen, en krachtsverlies heeft hij zich arbeidsongeschikt gemeld. Ondanks uitgebreide onderzoeken kon geen diagnose worden gesteld. De man is voor een second opinion naar een neuroloog in Leuven gegaan, alwaar de diagnose metabole myopathie werd gesteld. Nader DNA-onderzoek leverde geen bevestiging op van deze diagnose. De arbeidsongeschiktheidsverzekeraar stelt zich op het standpunt dat niet is voldaan aan het arbeidsongeschiktheidsbegrip in de polisvoorwaarden, waarvoor vereist is dat de verzekerde als gevolg van ziekte of een ongeval medisch vast te stellen stoornissen heeft. De man heeft bij de rechtbank een verklaring voor recht gevorderd dat zijn klachten en beperkingen als gevolg van metabole myopathie onder de dekking vallen en dat de arbeidsongeschiktheidsverzekeraar tot uitkering moet overgaan. De rechtbank heeft zijn vorderingen toegewezen. De arbeidsongeschiktheidsverzekeraar gaat in hoger beroep. Het hof komt, anders dan de rechtbank, tot het oordeel dat niet is voldaan aan het arbeidsongeschiktheidsbegrip volgens de polis. Het hof is namelijk van oordeel dat, met inachtneming van het rapport dat in gezamenlijke opdracht tot stand is gekomen, niet kan worden vastgesteld dat de man als gevolg van ziekte (in het bijzonder metabole myopathie) medisch vast te stellen stoornissen heeft. Uit dat rapport volgt dat op basis van alle bekende medische gegevens neurologisch niet de diagnose metabole myopathie kan worden gesteld. Het standpunt van de man dat enkel op basis van een klachtenpatroon dat zou kunnen passen bij de diagnose metabole myopathie zou kunnen worden geconcludeerd dat is voldaan aan het

arbeidsongeschiktheidsbegrip in de polisvoorwaarden omdat daarin het woord 'objectief' ontbreekt, miskent dat dat begrip wel een relatie met een ziekte vereist. Die relatie met een ziekte (specifiek metabole myopathie) is nu juist blijkens het rapport medisch niet vast te stellen. Het hof verwerpt het bewijsaanbod van de man, aangezien het rapport van de gezamenlijk aangezochte deskundige geen verdere vragen oproept en de man verder ook geen concrete feiten te bewijzen heeft aangeboden die tot een ander oordeel zouden kunnen leiden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:2779
Zaaknummer: 200.303.007/01
Rechters: E.M. de Stigter, J.F. Aalders en M. Spanjaart
Advocaten: E.J. Wervelman
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tussenbeschikking. In 2021 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden tussen twee auto's. De WAM-verzekeraar van de achteroprijdende auto heeft aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. In het kader van de schaderegeling heeft op gezamenlijk verzoek van partijen een neurologische expertise plaatsgevonden. Partijen hebben gesproken over de vervolgstappen, maar kunnen het niet eens worden over (nader) te verstrekken medische informatie. De verzoekende partij vraagt de rechtbank nu om onder meer een orthopedisch, verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek te bevelen. De WAM-verzekeraar verzet zich tegen toewijzing van het verzoek. De rechtbank acht het verzoek van de man tot het bevelen van een orthopedische expertise bij de huidige stand van zaken (nog) niet toewijsbaar. Partijen hebben na de mondelinge behandeling opnieuw geprobeerd om het eens te worden, maar dit is niet gelukt: de discussie tussen partijen over de te verstrekken informatie heeft zich ook na het inwinnen van aanvullende informatie voortgezet en lijkt zich op punten zelfs te hebben uitgebreid. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van een reëel risico dat de discussie over de benodigde medische informatie zich simpelweg verplaatst van de rechtszaal naar de deskundige. Het verstrekken van een onvoorwaardelijke machtiging aan de deskundige biedt in dat geval geen, althans onvoldoende uitkomst. Uit de door partijen overgelegde stukken komt namelijk naar voren dat nog niet voldoende duidelijk is welke informatie voorhanden is en – nog belangrijker – waar deze eventueel zou kunnen worden opgevraagd. Een verstrekte machtiging lost in dat geval niets op. Daarbij komt dat (in ieder geval) de medisch adviseur van de WAM-verzekeraar tot op heden nog niet heeft kunnen adviseren op basis van een compleet medisch dossier. Niet uit te

sluiten valt dat nadere informatie van belang is voor de manier waarop het te bevelen deskundigenonderzoek wordt ingestoken. De rechtbank ziet aanleiding, gelet op het zelfstandig tegenverzoek van de WAM-verzekeraar, eerst te beslissen over de vraag welke nadere medische informatie door de verzoekende partij verstrekt moet worden en de beslissing over het bevelen van een orthopedische expertise voorlopig aan te houden totdat partijen zich hebben kunnen uitlaten over de gevolgen van de nader te verstrekken informatie voor het verdere verloop van de procedure. De verzoeken om een verzekeringsgeneeskundige en arbeidsdeskundige expertise acht de rechtbank (voorshands) prematuur en niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 22-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:29042
Zaaknummer: C/09/693170
Rechters: P. Dondorp
Advocaten: C.C.J. de Koning en A.N.L. de Hoogh
Wetsartikelen: 196 Rv

RECHTSPRAAK

Een vrouw is in 2016 en 2019 betrokken geraakt bij verkeersongevallen. Voor beide ongevallen hebben de verzekeraars van de tegenpartijen aansprakelijkheid erkend. In de jaren daarna zijn er brieven over en weer gestuurd, maar tot een schadeafwikkeling is het niet gekomen. De vrouw is nu een deelgeschilprocedure gestart tegen beide verzekeraars. De rechtbank komt tot het oordeel dat de zaak zich niet leent voor een deelgeschil. De verzoeken van de vrouw om de verzekeraars te veroordelen tot betaling van alle door haar als gevolg van het ongeval geleden schade zien niet op een geschil dat partijen verdeeld houdt, aangezien beide verzekeraars aansprakelijkheid hebben erkend en zich dus reeds hebben verbonden om alle schade te betalen die het gevolg is van de ongevallen in 2016 en/of 2019. Wat partijen verdeeld houdt is beantwoording van de vraag of die ongevallen daadwerkelijk tot letsel en/of schade hebben geleid. Door de vrouw zijn geen feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit het bestaan van concrete schadeposten blijkt en/of die het causaal verband tussen een of beide ongevallen en die concrete schadeposten kunnen onderbouwen. Dat maakt de zaak niet geschikt voor behandeling in een deelgeschil, nu voor nadere bewijslevering in deze deelgeschilprocedure in beginsel geen plaats is. Bovendien hebben beide verzekeraars van meet af aan om nadere medische informatie verzocht om de schadeafwikkeling ter hand te kunnen nemen. De vrouw heeft aan die informatieverzoeken geen gehoor gegeven. Zij heeft slechts (delen uit) de rapportages van haar eigen medisch adviseurs overgelegd. Inzicht in de medische voorgeschiedenis is niet gegeven en evenmin zijn rapporten overgelegd van enig medisch specialist waarin letsel wordt gediagnosticeerd die in oorzakelijk verband staat tot een van de ongevallen. Daarmee beschikken partijen

over onvoldoende noodzakelijke (medische) informatie om een eventuele schadeafwikkeling ter hand te nemen. Onder die omstandigheden ontbreken de bouwstenen benodigd voor het tot stand komen van een vaststellingsovereenkomst, zodat daaruit andermaal volgt dat de zaak zich thans niet leent voor een deelgeschil. Bovendien is ter zitting desgevraagd gebleken dat de vrouw sinds 2020 feitelijk niet meer inhoudelijk met de eerste verzekeraar over de zaak gesproken heeft en sinds mei 2025 niet meer met de tweede verzekeraar, alvorens deze deelgeschilprocedure te starten. Van een situatie waarin partijen in buitengerechtelijke onderhandelingen verkeren die door middel van een beslissing in deze deelgeschilprocedure zouden kunnen worden bevorderd, is dan ook geen sprake. Bij de begroting van de kosten van het deelgeschil merkt de rechtbank op dat dit deelgeschil in feite is ingezet als een gewone (bodem)procedure. Indiening van het verzoek was daarom onnodig en onterecht. Dat brengt met zich dat er geen aanleiding bestaat de kosten van het verzoek te begroten. Van in redelijkheid gemaakte kosten is onder die omstandigheden geen sprake. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 02-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:10366
Zaaknummer: C/03/354339/HA RK 26-121
Rechters: Rulkens
Advocaten: M.F.J.J.M. Tijssen en C.W. Gijsbers
Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2025 is een man ten val gekomen toen hij met zijn elektrische fiets over twee slangen van een tankwagen op de rijbaan is gereden. Deze slangen waren daar gelegd in verband met onkruidbestrijdingswerkzaamheden aan de overkant. De man heeft bij zijn val lichamelijk letsel opgelopen. De WAM-verzekeraar van de tankwagen erkent dat zijn verzekerde voor een deel aansprakelijk is voor het ongeval, maar de verzekeraar meent dat de man ook zelf heeft bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval. De man verzoekt nu onder meer dat de kantonrechter voor recht verklaart dat het beroep op eigen schuld in strijd is met de redelijkheid en billijkheid, dan wel dat de kantonrechter voor recht verklaart dat hem geen eigen schuld kan worden toegerekend. De kantonrechter is het met de WAM-verzekeraar eens dat de man (tot op zekere hoogte) eigen schuld heeft aan het ongeval. Echter moet aan de verzekerde een aanzienlijk groter deel van de omstandigheden worden toegerekend die tot de schade hebben bijgedragen. De kantonrechter komt tot een causale verdeling van de schade van 75% voor de WAM-verzekeraar en 25% voor de man. Voor zover de man een beroep beoogt te doen op de billijkheidscorrectie slaagt dat niet. Het verschil in aan beide partijen te maken (ernst van de) verwijten geeft daartoe geen aanleiding, noch het enkele feit dat de man letsel heeft bekomen en niet verzekerd is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 02-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:13643
Zaaknummer: 12281721 \ EJ VERZ 26-240
Rechters: J. Blokland

Advocaten: D. Salhi en H.N. Kuiper
Wetsartikelen: 6:2 BW, 6:101 BW en 1019w Rv

RECHTSPRAAK

In 2022 hebben twee mannen een andere man mishandeld. Het tweetal is hiervoor in 2023 strafrechtelijk veroordeeld. Het strafvonnis is in kracht van gewijsde gegaan. De zorgverzekeraar van het slachtoffer wil nu dat de mannen de door de zorgverzekeraar aan het slachtoffer betaalde medische kosten (€ 1.910,60) vergoeden. De mannen betwisten dat zij nog iets verschuldigd zijn. Zij stellen dat zij al zijn veroordeeld om een (im)materiële schadevergoeding aan het slachtoffer te betalen. Dit hebben zij inmiddels gedaan. De door de strafrechter toegekende schadevergoeding heeft echter geen betrekking op de door de zorgverzekeraar vergoede medische kosten. De vordering van de zorgverzekeraar wordt toegewezen. De mannen zijn hoofdelijk aansprakelijk jegens de zorgverzekeraar voor de schade.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 22-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5888
Zaaknummer: 12236938 \ CV EXPL 26-1497 en 12236958 \ CV EXPL 26-1499
Rechters: A.M.S. Kuipers
Wetsartikelen: 161 Rv, 6:162 BW, 6:96 BW en 6:102 BW